

אלג'יריה

בריחה ון הכלא

חוסין איית'אחמד הוא מורד ללא תקנה. רק בקושי נמנעה הוצאתו להורג בידי בן בלה, באשמת הנהגת המרידה בהרי קבי ליה, נגד ממשלת אלג'יר. כדי לפייס את דעת הקהל האלג'ירית והעולמית, העניק לו בן בלה חנינה.

עם סילוק בן בלה, והפנייה ימינה של המישטר החדש, החליט איית'אחמד — אחד מראשוני חזית השיחרור הלאומית — להיות נאמן לצו הסוציאליזם, כפי שהוא מבין אותו. במדינה בה מותרת רק מפלגה אחת, הקים אירגון פוליטי בלתי-חוקי, קרא לו חזית הכוחות הסוציאליסטיים.

הפעם נעצר לפני שהחזית יכלה לאחוז ב' נשק. הוא נכלא בכלא אל-חראש באלג'יר, שם מופעלים עדיין מרחפי-העינוי שהשאירו אחריהם הצרפתים.

בכלא נהנה איית'אחמד מיחס מיוחד. מדי יום ביקרוהו בני משפחתו, ועיתונאים זרים יכלו להיכנס אליו בכל עת. השבוע הסתבר כי התנאים היו טובים מדי: בעת ביקורת סוה' רים התגלה כי איית'אחמד ברח.

לא ברור עדיין אם ברח עם בני משפחתו שבאו לבקרו, מחופש כאשה, או אם ברח בתחפושת של סוה'ר, בעת חילופי המישמרות של סוה'רים. דבר אחד כמעט בטוח: הוא הגיע, כנראה, לאירופה, ירכוש משם את הפעילות האופוזיציונית.

הגיון של ברזל

כל פעם שממשלת הוארי בומדיין היתה מאיצה בהמונים להגביר את מאמציהם בקרבנותיהם למען החברה הסוציאליסטית, נמצאו פועלים שהשיבו: "ומה עושות חברות קפיטליסטיות זרות במדינה סוציאליסטית?"

בשבוע שעבר עשה בומדיין צעד, שנועד להוציא טענה זו מפי מותחי הביקורת. בי נאום משודר הודיע, כי ממשלתו החליטה להלאים את 11 המיכרות שעוד נותרו ב' בעלותן של חברות זרות.

עם הכרות העצמאות האלג'ירית, היו בידי חברות זרות 87 זכויות על מיכרות. כ-60 מהם בוטלו, ועברו לידי הממשלה. כמה מן המיכרות נעזבו בזמן הקרבות, והבעלים ה' צרפתיים לא התעניינו בהם. אולם 11 מיכרות חשובים (ביניהם מיכרה הברזל הגדול ביותר של צפון-פריקה) המשיכו בפעולה, שילמו דיבידנדות לבעליהם המניות הצרפתיים ומסים לממשלת אלג'יריה.

אך האלג'יראים היו משוכנעים, כי בעלי הזכויות אינם מעוניינים בפיתוח המיכרות. קצב ההפקה נראה להם איטי מדי, ולא נעשה מאמץ לפתח שוקים חדשים. על כן באה ההלאמה, מתוך הגיון ברזל כי חברות לאומיות יתחשבו אך ורק בצרכי הכלכלה האלג'ירית. צרכים אלה ברורים: ליצור ו' לייצא ככל האפשר יותר, בלי התחשבות באינטרסים של קונצרנים בינלאומיים.

זעקה מעבר לגבול. בעליהם המניות ה' צרפתיים לא היו היחידים שהקימו זעקה. מעבר לגבול המערבי השמיעה גם ממשלת מרוקו קולות של מחאה חמורים, והמלך חסן אף שיגר שליח מיוחד לאלג'יר. כי בין ה' מיכרות שהולאמו היה המיכרה של גארה-גיבילה, הנמצא באזור טינדוף.

זהו האזור, שבגללו פרצו קרבות בין צבאות שתי המדינות באוקטובר 1963. לי טענת רבאט, שייך האזור כולו למרוקו, ורק בימי השלטון הצרפתי נמנעה משלטון מרוקו השליטה המעשית על האזור. משי קיבלו שתי המדינות את עצמאותן, דרשה מרוקו כי תוכר זכותה על טינדוף ועל המיכרות הגדולים שם.

ועדה מיוחדת של אירגון מדינות אפריקה, שמונתה כדי לשים קץ לקרבות ולפסוק בי סיכסוך-הגבולות, לא הגיעה עדיין לידי מסקנות. נידמה היה גם, כי הבעיה אינה בוערת ולכן אין הועדה חייבת למהר.

עד שהודיע בומדיין על הלאמת המיכרות, אין לאלג'יריה זכות להלאים שטח שאינו שלה, מיחתה רבאט, היא חייבת לכל הפחות לחכות עד שועדת אירגון המדינות האפריקאיות תקבע סופית את קו-הגבול. בצד המחאה הושמעו איומים לחידוש ה' מלחמה. אך מכיוון שמיכרה גארה-גיבילה אינו מנוצל עדיין, ואיש אינו מוציא ממנו את עפרותיו היקרות, ניראה שבכל זאת יחכו המדינות עד להכרעת הועדה הנייטר'אלית, כדי לדעת אם אלג'יריה הלאימה מיכרה השייך לה או מיכרה השייך למרוקו.

**היא
כמובן
הטובה
מכולן**

פילטר

דובק

פרסום ד"ר יעקבסון